

Jó vagy rossz változások ölelnek,
leperegnek rólam, mint a homokszemek.
Akár szépek, akár megoldásra várók sűrgetnek,
szűk az idő, kevés a gyorsaság, a tett megfeneklett.
Most felveszem a legszebb ruhám,
tükör elé állok, megsimítom ráncaim hadát.
A fene vitt volna el benneteket!
Csúf vagyok, pedig az enyémekek
nevetnek ezen. „Ne nézz a tükörbe!
Mi sem a tükörképedet öleljük, hanem téged.”
Nem tagadom, a hiúság azért bujkál bennem.
Nincs mi tenni! Bele kell nyugodni:
ráncaim hadába,
harmadik fülembbe,
jöhet a szemüveg,
kificamított térdem a ráadás,
de rajtam a legszebb ruhám.